

Йорданъ Йовковъ

Другоселецъ

Като на всѣки празникъ, кръчмата се пълнѣше съ хора. Презъ отворенитѣ прозорци можеше да се види, какъ идатъ и ония селяни, които бѣха позакъснѣли. Вървѣха бавно, тежко, като че умората бѣше ги налегнала едвамъ сега, когато бѣха останали безъ работа. Всички бѣха си турили чисти ризи съ широки бѣли ржжави, спираха се и гледаха насамъ, гледаха нататъкъ. И какъ нѣма да гледатъ? Трева е поникнала и на камъкъ. Такава зеленина е навънъ, че и въ кръчмата като си седи човѣкъ, предъ очитѣ му играятъ зелени кржгове.

Още отъ вратата нѣкои извикаха: „добро утро!“ — но не бързаха да седнатъ, защото срѣдъ кръчмата бѣше се изправилъ Йови и разправяше:

— Ходихъ навсѣкжде азъ. Бе брате, то едни ниви станали, да имъ се не нагледашъ. Ръжъта е висока колкото боя ми. Отъ нощешния дъждъ малко сж полегнали, но ще се изправятъ, като пекне слънце. Хеле твоята зимница, бай Алексе, — обърна се той къмъ кмета — дето е на Чатърлъка, здраве ѝ кажи.

— И азъ имамъ зимница тамъ, тя какъ е, Йове?

— И тя е хубава, бай Миале. Всички сж хубави.

— Йови право казва, — обади се дѣдо Иванъ.

— Хранитѣ сж добри. Никой не мой каза отнапрежъ, че е негово щото е сѣлъ, докато не го тури въ хамбаря си, ама ако е рекълъ Господъ, голѣмъ споръ и берекетъ ще бжде тази година. Трѣбва пазене само.